

Livets naturliga teater – en dags betraktelse kring tillvarons innersta

Scenen är tropisk trädgård; bambu, palmer, papaya, dignande gröna bananklasar samt den hjärtformade näckrosdammen. I och med soluppgången, börjar ljusets energi öppna de tillslutna näckrosorna – ridån går upp.

Lotusar i lila, rött och vitt, rör sig långsammare än ett mänskligt öga kan se. De växer i och ur en till synes muddigt, ogynnsam mylla, men reser sig lika obändigt som gracilt upp över vattenytan och blommar ut i den tidiga morgonen. En symbol för transformativ möjlighet för allt, inklusive människan.

En mild, len vindpust utifrån Indiska Oceanen; sätter bladverkets hundra nyanser av grönt – i lätt knappt hörbar dallring. De lika tunna som mäktiga bananbladen bugar och scenen är, av en trevande morgonsol - upplyst...

Vackert utslagna lotusar verkar ha en inbjudande effekt och den första aktören, en till synes yrvaken dagslända, slår sig ned på en av dem. Fågelkören är på plats och exotiska ljud vibrerar genom den subtilt förnimbara sältan i varm tropikluft. I övrigt; den allomfattande tystnad som finns bakom allt och alla – alltid...

En fluga slår sig – ur mänskligt perspektiv – kortvarigt ned på mitt högra, solbrända knä; som en påminnelse om nuet. Likaså singlar ett visset brunt blad, ljudlöst ner mot mottagande, daggfuktig mark och gräs.

Nu dyker också fler aktörer upp på scenen. En skör liten vit fjäril dansar fram emot näckrosdammen i den lätta morgonbrisens motvind och följs av fler. Obeslutsamt samt till synes villrådigt, verkar de föras hit och dit utan mening. Men livets teater har alltid en underliggande mening och skenet bedrar oftare än inte.

Naturen har givit fjärilar ett otroligt utvecklat doftsinne, de bidrar till växande, kommer slutligen dit de ska, samt uppfattas av min hjärna som vackra. Deras korta liv, färgprakt och instinktdrivna existens kan symbolisera uttrycket: *”Det minsta med mening är ofantligt mycket viktigare än det största utan.”*

I akt två badar lekande lätt solens varma, givmilda strålar i näckrosdammens nästintill stillastående vatten. Små fiskar lever här sitt skyddade, men begränsade liv och får vattenytan att smått krusas.

Ytterligare medspelare dansar nu i solljusets energifyllda genomskinlighet. Lite större fjärilar räds aldrig hetta och två fåglar rör sig långsamt emot dammen. Svarta med gult kring ögonen blir de plötsligt stillastående. Sedan fortsätter det av instinkten drivna gåendet.

I denna morgonmeditation blir nu den inre verkligheten lika med den yttre. När ridån, slöjan lyfts, framträder så det människan benämner *icke-dualitet*. En känsla och förståelse för alltings enighet, bortom intellekt och koncept – tillåts träda fram på scenen. Nu är sinnet i balans, klart, receptivt, ego-löst samt allomfattande. Ur detta medvetandetillstånd föds också hänförelse och glädje – medvetandet applåderar livet.

Tredje akten innehåller mänsklig påverkan i form av ljud. Lågstämda vibrationer utifrån närbeläget tempel – letar sig igenom bambun. Smekande når ett kör-mantra precis fram till och faller i näckrosdammen och väcker några fiskar som svarar genom att skapa rörelse på vattenytan.

Så fortsätter livets innersta och lika naturliga som magiska teater - ögonblick för ögonblick. Vare sig jag ser den eller ej; pågår den hela tiden och kan följaktligen bara upplevas i nuet. Man kan erinra sig Zen-uttrycket: *”Jag är vänd mot dig hela dagarna, ändå har vi aldrig träffats.”*

Skymningen faller även i paradiset och aktiviteten vid näckrosdammen avtar i takt med näckrosornas långsamma ihopdragande och evolutionens långsamt, obändiga samt allomfattande energis påverkan på allt.

En impuls – som jag bejakar – för mig fram till den synes livlösa dammen. Några enstaka, knappt förnimbara regndroppar, likt melankoliska tårar från månen skapar ringar på vattenytan.

Liten nyvaken, vit katt tassar - ljudlöst för mänskligt öra – förbi den nu, till synes livlösa dammen, som vilar i månljus. De knappt urskiljbara mäktiga bananbladen är helt stilla. Fågelkören har tystnat. Morgonens dagslända har kommit till ro på ett näckrosblad, och alltings återhämtning känns även i mig...

